

C123 – FIN7

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2008-2009

10 februari 2009

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR ALGEMEEN BELEID, FINANCIEN EN BEGROTING

INHOUD

Interpellatie van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de trage werking van de comités van aankoop en het initiatief ter zake van de Waalse regering in het kader van het relancebeleid	1
Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de Vlaamse jobkorting	3
Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitgifte van obligaties (OLO's) en kortlopende effecten door de Vlaamse overheid	6

Voorzitter: de heer Jaak Gabriëls

Interpellatie van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de trage werking van de comités van aankoop en het initiatief ter zake van de Waalse regering in het kader van het relancebeleid

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in dit parlement hebben we al een paar keer van gedachten kunnen wisselen over de relatief trage werking van de aankoopcomités. Deze comités ressorteren nog onder de federale administratie van het kadaster, dus onder het federale ministerie van Financiën.

Er is altijd gezegd dat we weinig kunnen doen aan deze comités, want ze hebben eigenlijk het monopolie op de dienstverlening aan overheden op het Belgische grondgebied inzake onteigeningen, minnelijke verwervingen en schattingen van onroerende goederen. Soms wordt ook gesuggereerd dat we pas in actie kunnen treden op Vlaams niveau na de staats hervorming. Ook in het eerste pakket van de communautaire gesprekken wordt daarover iets gezegd, maar dan vooral over de onteigeningsbevoegdheid. Dit is eigenlijk wel een aanverwante, maar toch nog andere materie.

In het Waalse relanceplan van eind vorig jaar staat een voorstel om een commissie te creëren onder het ministerie van Financiën van het Waalse Gewest, om die schattingen, minnelijke verwervingen en onteigeningen te kunnen afhandelen.

In 2002 heeft de federale minister van Financiën Reynders als antwoord op een vraag gesteld dat de aankoopcomités geen monopolie hebben. Zij zijn bevoegd om dat te doen, maar het is geen verplichting om via deze aankoopcomités te gaan. Minister Reynders wees er ook nog op dat de achterstand in Vlaanderen inzake de aankoopcomités ook te maken heeft met de arbeidskrapte, er kon te weinig Nederlandstalig nieuw personeel gevonden worden.

Mijnheer de minister, er zijn structurele problemen bij de aankoopcomités, en de onderbemannings ervan heeft ook een weerslag op een tragere afhandeling van belangrijke investeringsdossiers. Op welke manier kan de Vlaamse Regering op dat vlak initiatieven nemen?

Hoe evalueert u het initiatief van de Waalse regering? Hoe staat u daartegenover? Is de regering eventueel van

plan om een gelijkaardig initiatief te nemen? Zo ja, is dat iets voor op korte termijn? Zo nee, denkt u aan alternatieve mogelijkheden?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, als lokaal bestuurder heb ik goede ervaringen met Comités tot Aankoop. Ik denk dat er heel wat knowhow en ervaring aanwezig is.

Als men het Comité tot Aankoop onder de arm neemt om een onroerend goed te verwerven, maakt het Comité ook de notariële akte op. Ik stel ook vast dat, in mijn regio alleszins, veel besturen ook een beroep doen op de ontvanger van registratie en domeinen. Maar dan moet men zelf een notaris aanspreken om de verkoop te regelen. Ook de ontvanger van registratie en domeinen is een onderdeel van het federale ministerie van Financiën. Ik stel vast dat die mensen, in dossiers die snel moeten gebeuren, ook aangesproken worden. Hoe is de verhouding daarmee? Gemeenten kunnen er een beroep op doen, maar dan moeten ze achteraf een notaris aanspreken om de verkoop te bevestigen.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, de aankoopcomités blijken inderdaad – en er zullen ongetwijfeld regionale verschillen zijn – dikwijls niet bij machte om binnen een redelijke termijn gevolg te geven aan de opdrachten die hun worden toevertrouwd.

Hoe komt dat? Ik denk dat de redenen alom gekend zijn. De Comités zijn op dit ogenblik werkelijk overbevestigd. Ze werken zowel voor de federale overheid en federale overheidsdiensten, als voor gemeenschappen en gewesten en ook de lokale overheden kunnen ruim tot hun cliënteel gerekend worden.

Ze zijn enerzijds overbevestigd, maar aan de andere kant stellen we vast dat de Comités ook onderbemand zijn. Het is misschien niet vanzelfsprekend om voldoende gekwalificeerd personeel te vinden. Van een commissaris kan en moet men verwachten dat hij beschikt over nogal wat juridische bagage om de rol van notaris voor de overheid op zich te nemen.

Tegelijk moet een commissaris ook feeling hebben met de evolutie van de vastgoedprijzen. Ten slotte moet hij ook beschikken over de nodige communicatievaardigheden, zeker wanneer de onteigende die de dupe is van

sommige plannen, recht heeft op een aanspreekpunt waar hij met zijn vragen terecht kan.

Een vergelijkbaar fenomeen zou zich op termijn misschien ook kunnen voordoen bij de inning van de oneigenlijke gewestbelastingen. Omdat de federale overheid niet de begunstigde is van de ontvangsten, wordt er niet meer voldoende geïnvesteerd in nieuwe middelen voor deze administraties. Dat heeft ons er uiteindelijk toe gebracht om de inning van de groep van de verkeersbelastingen op te zeggen. Vanaf 1 januari 2010 zal die inning in eigen beheer worden uitgevoerd.

Tot slot moeten we durven toegeven dat de regelgeving over vastgoed er de voorbije jaren niet eenvoudiger op is geworden. Het aantal kennisgevingen en plichtplegingen die het verlijden van een akte voorafgaan, is toegenomen. Daardoor is ook meer tijd nodig om een akte op te stellen en ervoor te zorgen dat er degelijk werk gepresteerd kan worden.

Terwijl het opstellen van een verkoopakte in het verleden veeleer een routineverrichting was, is dit vandaag veel meer maatwerk. Elke verrichting is weer anders. Een commissaris kan aansprakelijk gesteld worden voor de gevolgen van het niet naleven van formaliteiten. Het is dan ook normaal dat hij omzichtig en nauwlettend te werk gaat, vaak met weinig logistieke ondersteuning. Ik heb nogal wat kennissen in dit milieu, die zeker wat het personeelstekort betreft, luidruchtig hun grieven laten horen.

In december 2008 is er een overleg gehouden tussen het kabinet van federaal minister Reynders en de vertegenwoordigers van de gewesten. De aankoopcomités vormen immers een onderdeel van de administratie van de patrimoniumdocumentatie bij de Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën. Ieder gewest heeft de kans gekregen een lijst te bezorgen van de projecten waaraan prioritaire aandacht zou moeten worden besteed. Dit soort ontmoetingen biedt echter geen structurele oplossing. Het is slechts een oplijsting van de meest dringende behoeften waaraan men maximaal gevolg probeert te geven

Zoals u zelf hebt aangegeven, is een overheid niet verplicht een beroep te doen op de diensten van het aankoopcomité. Het grote voordeel van het aankoopcomité is wel dat de dienstverlening kosteloos is. Daarnaast worden de objectiviteit en de onpartijdigheid van de afgeleverde schattingen van onroerende goederen hoog geprezen. In een aantal bijzondere, spoedeisende of specifieke gevallen doet mijn administratie ook wel een beroep op de diensten van een notaris.

Binnen het Vlaamse Ministerie van Financiën en Begroting ben ik gestart met de uitbouw van een cel Notariaat. Het is wellicht puur toeval dat gisteren, op 9 februari, een pas aangeworven deskundige met heel veel ervaring in notariële dossiers, zijn werkzaamheden op deze dienst

heeft aangevat. Die persoon heeft ooit het ambt van notaris bekleed.

De bedoeling is dat wordt nagegaan hoe onze cel Notariaat kan samenwerken met de Comités en hoe dossiers desgevallend versneld kunnen worden. Het is niet de bedoeling om meteen alle taken aan de Comités te onttrekken. Ik zie dit veeleer als een geleidelijk en ondersteunend proces.

De cel Notariaat kan geleidelijk, in samenspraak met de Comités, de nodige knowhow verwerven en waar mogelijk reeds een aantal deeltaken in eigen beheer nemen. Er zal ook nagegaan worden of aan deze cel op termijn de bevoegdheid kan worden gegeven om authenticiteit te verlenen aan overeenkomsten met betrekking tot onroerende goederen. Dat is nog niet voor morgen.

Zoals u zelf ook aangeeft, behoort de regelgeving inzake onteigeningen alsnog tot de federale bevoegdheden. We zullen dus moeten afwachten of de communautaire gesprekken op dat vlak bijkomend resultaat opleveren. Ik stel wel vast dat het Vlaamse en het Waalse Gewest op dat vlak gelijklopende bekommernissen en vooral verzuchtingen hebben.

De Vlaamse overheid opteert voor de geleidelijke uitbouw van een cel Notariaat. Wat de timing betreft, is het merkwaardig dat net nu er een deskundige is gestart die mee aan de uitbouw van die cel zal werken. Verder is het even afwachten wat de dialoog en de staats-hervorming als resultaat zullen hebben.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Voor alle duidelijkheid, deze vraag is opgeborreld na het raadplegen van verschillende documenten en is dus niet ingefluisterd. Het gaat inderdaad om een merkwaardig toeval. Het gaat hier trouwens om een discussie die al lang aansleept. Heel wat lokale besturen worden daarmee geconfronteerd.

Op Vlaams niveau wordt nu een bescheiden aanzet gegeven om die bevoegdheden te begeleiden. Er zijn andere alternatieven mogelijk. Ze hebben geen monopolie. Vlaanderen zou voor een ambitieuzer project kunnen gaan, of zou het kunnen uitbesteden via experts op professionele zelfstandige basis. Zij kunnen dan een bepaalde erkenning krijgen door het Vlaamse Gewest. Ik weet niet of u overweegt om op dat vlak een tandje bij te steken.

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de minister, het is positief dat men op het Vlaamse gewestelijke niveau begonnen is met de uitbouw van een cel Notariaat als

een soort Vlaams Comité tot Aankoop. Ik denk dat die in de toekomst goed zal moeten worden uitgebouwd want we mogen niet vergeten dat het in sommige gevallen om heel complexe dossiers gaat. Ik denk bijvoorbeeld aan de aanleg van een vrijliggend fietspad langs een gewestweg waar tientallen voortuinen moeten worden onteigend, plannen moeten worden gemaakt en akten moeten worden opgemaakt. Het is dus een heel belangrijke dienst die ook moet instaan voor het snel vooruitgaan van openbare werken of openbare aanbestedingen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Cindy Franssen tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de Vlaamse jobkorting

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zou het in mijn vraag willen hebben over de onduidelijkheden bij het toekennen van de Vlaamse jobkorting.

In 2007 voerde de Vlaamse Regering een jobkorting in voor werkenden met een laag inkomen. De Vlaamse Regering wou hiermee de koopkracht ondersteunen. De jobkorting werd in 2008 verhoogd van 150 tot 200 euro, intussen al voor 1 miljoen mensen met het laagste activiteitsinkomen. Vanaf dit jaar krijgen alle werkende Vlamingen die een beroepsinkomen hebben en in het Vlaamse Gewest wonen, een jaarlijks belastingvoordeel. De Vlaamse Regering besliste in september 2008 om de korting op te trekken van 200 euro naar 250 euro voor een bepaald activiteitsinkomen, en van 200 euro naar 300 euro voor wie een activiteitsinkomen heeft tussen 5500 en 23.000 euro.

Terwijl vroeger de verrekening van de jobkorting maandelijks gebeurde, besliste de Vlaamse Regering om ze in 2009 eenmalig toe te kennen in de maand februari.

De jobkorting wordt in februari toegekend via de bedrijfsvoorheffing aan werknemers met een maandloon van minstens 581,67 euro bruto. U zult dit alles beter weten dan ikzelf. Op basis van een grondige lezing van het koninklijk besluit dat op 15 januari 2009 verscheen, blijkt dat een deel van de werknemers in februari niet ten volle van deze korting zal kunnen genieten. Ik geef een aantal categorieën: mensen die in februari 2009 enkele weken economisch werkloos zullen zijn, mensen die in februari 2009 enkele weken terugvallen op een

ziekte-uitkering, vrouwen die in februari 2009 in moederschapsrust zijn.

De werknemers die een tijdelijk vervangingsinkomen hebben, maar normaliter in de loop van de daaropvolgende weken of maanden terug aan de slag gaan, kunnen geen recht op deze korting uitoefenen omdat er in die maand te weinig bedrijfsvoorheffing beschikbaar is om de volledige korting van af te trekken. Toch zullen ze op basis van de berekening van het activiteitsinkomen van het hele jaar 2009 recht blijken te hebben op de jobkorting.

Theoretisch voorziet de Vlaamse Regering in een aantal correctiemechanismen voor deze gevallen. Ik som ze even op. Voor mensen die in februari te weinig activiteitsinkomen realiseren, maar op jaarbasis de drempel wel bereiken, wordt het voordeel alsnog toegekend bij de aangifte van 2010, en voor mensen met een laag inkomen is dat lang wachten. Voor mensen voor wie de korting niet volledig in februari kan worden verrekend, wordt ze gespreid over verschillende maanden.

Op de website van de Vlaamse overheid staat dat de werkgever de keuze heeft om de jobkorting in de bedrijfsvoorheffing door te rekenen. Er wordt aangegeven dat de werkgever kan kiezen om de korting te verrekenen met het aanslagbiljet of de korting te verrekenen in de bedrijfsvoorheffing van de maanden maart en april, indien iemand te weinig bedrijfsvoorheffing betaalt in de maand februari. Wij hebben heel wat signalen gekregen dat veel werkgevers hebben aangekondigd dat ze dit niet spontaan zullen doen.

Mijnheer de minister, op welke manier zal men tegemoetkomen aan de situatie van de aangehaalde groepen? Kan daarover meer duidelijkheid komen?

Is het niet toekennen van de jobkorting in februari aan mensen met een ziekte-uitkering een overtreding van het verbod op discriminatie wegens gezondheidstoestand?

Is het niet toekennen van de jobkorting in februari aan vrouwen in moederschapsrust niet in strijd met het beginsel van de gelijke behandeling van mannen en vrouwen?

Wat vindt u van de voorstellen om het voor de aangehaalde groepen mogelijk te maken om de jobkorting in mindering te brengen van de bedrijfsvoorheffing in de eerstvolgende maand waarin de werknemer opnieuw aan het werk is of anders een negatieve bedrijfsvoorheffing toe te laten voor de maand februari 2009?

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik vind dit een terechte vraag. Ze doet me denken aan de vraag die ik

in de plenaire vergadering heb gesteld. Ik heb toen ook dit probleem aangekaart.

Als ik het goed begrijp, heeft de werkgever een stuk vrijheid om deze korting al dan niet toe te passen. U hebt toen nochtans geantwoord dat de mogelijkheid er was om, als men in februari niet volledig van de korting kan genieten, de jobkorting dan in maart en april te verrekenen.

Mijnheer de minister, ik kreeg hierover toch graag duidelijkheid. U hebt toen de oplossing aangereikt. Maar als de werkgever de vrijheid heeft om dit al dan niet te doen, dan bereiken we de gewenste doelstelling niet, namelijk dat diegenen die het echt nodig hebben, daadlijk kunnen genieten van de jobkorting.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, geachte collega's, hoe meer vragen over de jobkorting dezer dagen, hoe liever, want de meeste werkende inwoners van het Vlaamse Gewest zullen deze maand de jobkorting effectief op hun bankrekening zien verschijnen. En dat is net op het goede moment.

Het gaat hier om een bedrag van meer dan 700 miljoen euro aan belastingontvangsten die de Vlaamse Regering zal terugbetalen aan de gezinnen. En dit boven op andere belangrijke maatregelen, zoals de verruimde vrijstelling van onroerende voorheffing voor nieuw materieel en outillage, waardoor bedrijven die vorig jaar in nieuw materieel en outillage hebben geïnvesteerd, dit jaar wat meer financiële ademruimte krijgen.

Dit zijn stuk voor stuk levensnoodzakelijke maatregelen die we vandaag inzetten om de economische en financiële crisis te bestrijden.

De jobkorting is ondertussen aan zijn derde jaargang toe. In 2007 en 2008 bedroeg de jaarlijkse korting respectievelijk 125 euro en 200 euro, en werd ze, zoals terecht gesteld door mevrouw Franssen, voorbehouden aan ongeveer 1 miljoen werkenden met een bescheiden activiteitsinkomen.

Eind vorig jaar heeft de Vlaamse Regering beslist de jobkorting fors te versterken, en dit op drie manieren. Het toepassingsgebied wordt uitgebreid tot alle werkende inwoners van het Vlaamse Gewest. Het bedrag van de korting wordt fors opgetrokken, namelijk tot 250 euro en zelfs tot 300 euro, wanneer het activiteitsinkomen maximaal 22.000 euro bedraagt – en dus niet 23.000 euro. De jobkorting wordt zo veel als mogelijk al tijdens het inkomstenjaar zelf toegekend door een eenmalige verrekening in de bedrijfsvoorheffing in februari 2009. In 2007 en 2008 werd die verrekening nog gespreid over twaalf maanden.

De hele Vlaamse Regering heeft het principe van de eenmalige verrekening onderschreven. We hebben die

keuze ook onmiddellijk kenbaar gemaakt aan de federale minister van Financiën Reynders. Hij moet erover waken dat de uitvoering van deze verrekening in de bedrijfsvoorheffing op een adequate manier verloopt, omdat dit zijn bevoegdheid is.

Zo is het koninklijk besluit (KB) van 11 januari 2009 met betrekking tot de eenmalige verrekening tot stand gekomen. Dit KB is in het Belgisch Staatsblad van 15 januari 2009 verschenen. Dit koninklijk besluit verduidelijkt hoe die eenmalige verrekening precies dient te verlopen. Mijn medewerkers hebben de gelegenheid gehad om over de modaliteiten van gedachten te wisselen met de FOD Financiën, zodat wij ongeveer wisten wat het KB uiteindelijk zou stipuleren. Dit heeft maximaal aan onze verwachtingen beantwoord.

Laten we even kort overlopen wat er is beslist. De Vlaamse jobkorting zal in 2009 in één keer in mindering worden gebracht van de bedrijfsvoorheffing die wordt afgehouden van bezoldigingen uitgekeerd in de maand februari. Daartoe moet aan een aantal voorwaarden voldaan zijn. Zo moet de werknemer op 1 februari 2009 zijn woonplaats hebben in een gemeente die deel uitmaakt van het Vlaamse Gewest. Het jaarbedrag van de normale brutobezoldiging van de werknemer moet minstens 6.980 euro bedragen. Wanneer het jaarbedrag van de normale brutobezoldiging maximum 24.375 euro bedraagt, zal de eenmalige vermindering van de bedrijfsvoorheffing in februari 300 euro bedragen.

Het jaarbedrag van de brutobezoldigingen dat met de vermelde bedragen moet worden vergeleken, wordt bepaald als twaalfmaal het totale bedrag van alle in februari 2009 betaalde bezoldigingen. Dit betekent dat een werknemer in de maand februari 2009 inderdaad 581,67 euro brutobezoldiging moet ontvangen hebben opdat de jobkorting op dat ogenblik zou kunnen worden verrekend.

U stelt dat u het koninklijk besluit grondig hebt gelezen. Het zal u dan ook niet ontgaan zijn dat bezoldigingen of voordelen waarvoor enkel een jaarlijkse waarde is bepaald, voor één twaalfde in aanmerking mogen worden genomen.

Wanneer er in februari 2009 onvoldoende bedrijfsvoorheffing wordt afgehouden om de volledige vermindering van hetzij 250 euro, hetzij 300 euro op aan te rekenen, dan mag – het is geen verplichting, maar welke werkgever zou het niet doen – de werkgever het resterend bedrag van de vermindering verrekenen met de bedrijfsvoorheffing die verschuldigd is op de in maart en desgevallend op de in april 2009 toegekende bezoldigingen. Deze correctie op het eenmaligheidsprincipe is er overigens op ons uitdrukkelijk verzoek gekomen, zoals we dat ook gemeld hebben in het parlement.

Uit de bewoordingen 'het resterend bedrag', zoals vermeld in het KB, kan meteen worden afgeleid dat in

maart en april enkel de overblijvende saldo's – na een eerste verrekening in februari – van de bedrijfsvoorheffing in mindering kunnen worden gebracht. Een eenmalige verrekening in maart of april is dus, conform het KB, niet mogelijk; enkel in de maand februari kan met de verrekening worden begonnen.

Het spreekt voor zich dat werknemers voor wie de eenmalige verrekening niet mogelijk is, bijvoorbeeld omdat ze net in februari 2009 onvoldoende activiteitsinkomen hebben behaald, de jobkorting niet verliezen. De korting zal dan bij de eindafrekening van de personenbelasting over het aanslagjaar 2010 worden toegekend. Iedereen die in 2009 werkt, zal de korting krijgen. Vanzelfsprekend zal de overgrote meerderheid ze in februari krijgen. Voor een beperkte groep zal dit gebeuren via de eindafrekening, maar dit is dan misschien wel een uitstel maar in ieder geval geen afstel.

Hoe moeten we dit nu beoordelen? Het systeem van maandelijks verrekeningen, zoals we dit in 2007 en 2008 gekend hebben, en het systeem van de eenmalige verrekening waarvoor de Vlaamse Regering voor 2009 geopteerd heeft, hebben elk hun voor- en nadelen. Dat is nu eenmaal zo.

De reden waarom de Vlaamse Regering nu voor het principe van de eenmaligheid heeft geopteerd – en daarover is al heel wat gezegd –, is dat de korting duidelijker en sneller voor alle werkenden voelbaar zal zijn. De bedoeling is dat ze een positief neveneffect heeft en dat ze een maximale stimulans is om beroepsactief te zijn en te blijven. Ik denk dat u het met mij eens bent, wanneer ik zeg dat februari of maart het goede moment is om het geld bij de mensen in de bus te laten vallen.

Ik verwijs naar de federale maatregel die ook onder de naam jobkorting bekendstaat. Bij die laatste gaat het om een verhoging van het beroepskostenforfait. Deze wordt ook in één keer doorberekend in de bedrijfsvoorheffing voor één maand. In 2008 was dit in de maand mei. Deze vermindering is enkel van toepassing op de bedrijfsvoorheffing vastgesteld op de bezoldigingen die uitsluitend in mei 2008 werden betaald. Hier is dus niet voorzien in een correctie in de daaropvolgende maanden, zoals wij die hebben ingevoerd.

Ik heb ook kennis van de documenten, die u waarschijnlijk ook gebruikt, waarbij men stelt dat een eenmalige verrekening discriminerend zou zijn ten opzichte van een aantal groepen. Ik moet zeggen dat dat echt de waarheid op zijn kop zetten is. U geeft het voorbeeld van iemand die net in februari volledig tijdelijk werkloos is. Dat kan natuurlijk voorkomen in deze barre tijden, maar wees ervan overtuigd dat zelfs wij die niet voorzien hadden.

Het lijkt me meer waarschijnlijk dat tijdelijke werkloosheid – vandaag ging het over de metallo's, die twee tot

drie dagen per week werken op dit ogenblik – de vorm aanneemt van een verminderde tewerkstelling, waarbij het bedrijf gedurende een of twee dagen per week de deuren sluit, of gedurende een of twee weken. In deze laatste gevallen zal de werknemer zonder enig probleem de korting in februari op zijn bankrekening zien verschijnen, met eventueel het saldo in maart of april.

We zouden natuurlijk ook omgekeerde voorbeelden kunnen geven. Stel dat iemand niet in februari, maar bijvoorbeeld in maart, april, mei of juni volledig werkloos is. Dan heeft de betrokkene in februari wel de volledige jobkorting gekregen, terwijl hij in een ander geval slechts een percentage van de voorziene korting gekregen zou hebben. Het voornaamste is dat we duidelijk het signaal geven dat eenieder bij de eindafrekening datgene zal krijgen waarop hij uiteindelijk recht heeft.

Mijnheer de voorzitter, collega's, ik denk dat ik op deze manier op de meeste vragen heb kunnen antwoorden. Laat me duidelijk zijn: het gaat nog steeds om een jobkorting. Met andere woorden, het gaat om mensen die arbeidsactief zijn en een arbeidsinkomen genieten in februari. Zoals gesteld: de andere zullen de afrekening krijgen op het gepaste moment, naar aanleiding van de definitieve afrekening van hun personenbelasting.

De voorzitter: Mevrouw Franssen heeft het woord.

Mevrouw Cindy Franssen: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik besef ook wel dat het geen afstel is, maar de bekommernis van de mensen is het uitstel, op momenten dat ze het geld nodig hebben, voor meer dan een jaar.

Ik denk dat het heel belangrijk is, zoals u zelf al hebt gezegd, dat heel duidelijk wordt gecommuniceerd. We moeten ook de vinger aan de pols blijven houden, zodat we niet met het mattheuseffect te maken krijgen, en degenen die de maatregel het meest nodig hebben, uit de boot vallen.

Er zijn nog heel wat onduidelijkheden over hoe de jobkorting zal worden toegekend aan uitzendkrachten, die vaak worden tewerkgesteld op basis van dag- en weekcontracten. Moet de Vlaamse jobkorting worden meegeteld voor de berekening van vervangingsinkomens, indien het netto referteloon dat van de maand februari is? Ik geef een aantal concrete voorbeelden waar toch duidelijk over gecommuniceerd moet worden.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Met de regering is ook afgesproken dat daarover een campagne zal worden gevoerd, die de derde week van februari start. Die zal specifiek hierover gaan. Maar we moeten het ook niet moeilijker maken dan het is: als iemand een arbeidsinkomen

heeft, krijgt hij die jobkorting uitgekeerd, ofwel volledig in februari, ofwel met een verrekening in maart-april.

We hebben voor een mechanisme gekozen. Het heeft heel wat overleg gevraagd met de federale regering om dat in een KB te gieten, wat men uiteindelijk, na enige aandrang, ook meer dan behoorlijk heeft gedaan, als u het mij vraagt.

Ik denk dat het geld meer dan ooit op het juiste moment bij de mensen terecht komt, om in te werken op de situatie van vandaag.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Eric Van Rompuy tot de heer Dirk Van Mechelen, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Financiën en Begroting en Ruimtelijke Ordening, over de uitgifte van obligaties (OLO's) en kortlopende effecten door de Vlaamse overheid

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer de voorzitter, ik heb een vraag om uitleg gesteld, omdat ik vond dat deze Commissie voor Financiën, vooraleer de Vlaamse Regering een unicum realiseert, met name naar de kapitaalmarkt gaan, daar een bespreking over zou kunnen voeren.

We hebben in de krant gelezen dat de financiering niet zou gebeuren via een klassieke lening, maar door een beroep te doen op de kapitaalmarkt, door de uitgifte van OLO's, eigen lineaire obligaties en een commercial paper, kortlopende effecten.

Is dat zo? Ik heb dat in de pers gelezen, met een mooie foto van de minister bij de uitleg over de korte- en lange-termijnrente en dat staatspapier op korte termijn voordeliger is dan op lange termijn.

Mijnheer de minister, waar staan de plannen? Wanneer is de uitgifte gepland? Wat is de economische verantwoording van deze uitgifte? Op welke bedragen mikt men? Hoe is de verdeling tussen de kortetermijnfinanciering en de lange termijn?

U zegt dat schuldfinanciering op de korte termijn een goedkopere financieringsvorm is dan op lange termijn, omwille van de evolutie van de rentevoeten. Wat is de weerslag van de KBC-financiering op de Vlaamse begroting 2009-2010? Maar dat antwoord hebben we al in de begrotingsdocumenten teruggevonden.

Mijnheer de voorzitter, het is een vraag over de manier waarop men naar de kapitaalmarkt gaat. Ik denk dat het

belangrijk is dat we als commissie weten waarom die techniek wordt gebruikt en wat de economische verantwoording is voor kortetermijnfinanciering en OLO's.

De voorzitter: De heer Sannen heeft het woord.

De heer Ludo Sannen: Mijnheer de voorzitter, ik wil me aansluiten bij de vraag van de heer Van Rompuy. Voor mij is het totaal nieuw. Ik ben helemaal geen econoom, laat staan dat ik weet wat de beste manier is om leningen aan te gaan om kapitaal ter beschikking te kunnen stellen. We gaan nu misschien die methode hanteren.

Ik wil alleen nog eens wijzen op het advies van het Rekenhof over de aanpassing van de uitgavenbegroting 2009, dat duidelijk stelt dat de algemene uitgavenbegroting verhoogd wordt met 15 procent, waarbij bijkomende middelen zullen worden ontleend. Ik voel me nog even geroepen om te stellen dat alles heel snel kan veranderen. Dat leningen soms interessant kunnen zijn, ook voor de Vlaamse overheid, om het noodzakelijke beleid te kunnen voeren, wordt hier nog maar eens bevestigd. Mijnheer Van Rompuy prees me enkele weken geleden bijna de hel in toen ik zo iets durfde stellen.

Mijnheer de minister, het feit dat we opnieuw schulden maken – ik geef toe, daar gaat wel wat tegenover staan – en het feit dat de federale overheid heel wat bijkomende schulden moet maken, zou wel eens een invloed kunnen hebben op de rating van België. Kan het één in interactie staan met het ander? Dan houdt dat natuurlijk wel consequenties in voor de duurte van het kapitaal voor ons.

De heer Jaak Gabriels: In het verleden waren er ook collega's die, toen de Vlaamse Regering via de minister van Begroting de ambitie naar voren bracht om Vlaanderen schuldenvrij te maken, vroegen of dat wel nodig was en we niet beter konden investeren. Goed dat de Vlaamse Regering dat toen heeft gedaan, zodat nu de middelen ervoor aanwezig zijn.

De voorzitter: Minister Van Mechelen heeft het woord.

Minister Dirk Van Mechelen: Mijnheer de voorzitter, collega's, aangezien onze thesaurie op dit moment niet over de reserves beschikt, zijn we verplicht om deze 2 miljard euro op de markt te gaan halen.

Ik wil toch stellen dat het hier gaat over een financiële operatie waarbij we geld lenen om er een participatie mee te nemen, wat op de balans een andere indruk geeft dan, zoals u misschien zou willen insinueren, lenen om morgen iets te gaan bouwen. Dat heeft natuurlijk andere repercussies.

We willen onze kasmiddelen aanvullen met vreemde middelen. We gaan dus op zoek naar vreemd vermogen. Hiervoor zijn er drie mogelijkheden. Ik probeer ze op

een rijtje te zetten en een beschrijving te geven van de voor- en nadelen en wat inzicht te geven, niet in de politieke, maar in de bedrijfseconomische besluitvorming.

Er was de mogelijkheid te komen tot een volledig publieke lening. Dat zou leiden tot een openbare plaatsing. Dat heeft een aantal voordelen, maar ook nadelen. Voordeel is dat het natuurlijk vrij herkenbaar is bij het grote publiek, u kunt het vergelijken met het systeem van de staatsbonds. Het zou ook kunnen dat de prijs zeer gunstig is, maar dan moet men er wel een fiscaal voordeel aan kunnen bieden, wat we bijvoorbeeld gedaan hebben bij het ophalen van de gelden voor ARKImedes, waarbij we deze techniek hebben gebruikt. Nadeel is dat vandaag een bedrag van 2 miljard euro ophalen, alleen bij het grote publiek, zeer veel is, laat ons maar zeggen niet haalbaar. Federaal blijkt men op dit ogenblik circa 125 miljoen euro op te halen per emissie van staatsbonds. Twee miljard in de markt plaatsen, is ontielig veel. We zouden dan ook herhaalde regelmatige emissies moeten doen. Vanzelfsprekend is dat een techniek die we als Vlaamse overheid niet doorvoeren, omdat we een one-shotoperatie willen doorvoeren.

Door de eenmaligheid zouden ook de kosten vrij hoog liggen, denk maar aan de noodzakelijke publiciteit. Ook door de banken zullen heel wat kosten worden doorgerekend voor het beschikbaar stellen van hun kantoren. Niet alleen is het bedrag veel te hoog om dit via het grote publiek op te halen, maar ook qua timing is het onhaalbaar. We hebben afgesproken dat we deze gelden voor eind maart beschikbaar zouden hebben.

Ik wil er nog even uw aandacht op vestigen dat we voor het gebruik van deze techniek een voorafgaande toestemming moeten vragen aan de federale minister van Financiën, omdat we een beroep zouden doen op het algemeen spaarwezen, wat we ontlopen door te kiezen voor een andere techniek.

De tweede methode is die via funding, bancaire leningen. Het voordeel is dat dit normaal snel kan gaan en vrij eenvoudig is. Het nadeel is dat 2 miljard euro – en we hebben daar in een andere context ook al debatten over gevoerd – een zeer groot bedrag is in de huidige financiële markten en dat vanzelfsprekend geen enkele bank dat stand alone zou willen aanbieden. Op dat moment gaat men zoeken naar syndicatie, de zogenaamde clubdeals, waardoor natuurlijk ook de marges aanzienlijk verhogen.

Toevallig was er vanmorgen Vlaams Bouwoverlegcomité (VBOC-overleg) met de bouwsector, die ook zijn ongenoegen kwam uiten over de moeilijkheden die men vandaag ondervindt voor financiering op de financiële markten. Als we die 2 miljard euro plaatsen in de bancaire sector, zouden we zelf de credit crunch organiseren, want een dergelijke zware lening impliceert dat men dat bedrag niet meer kan uitlenen aan private investeringsinitiatieven,

hetzij via vennootschappen of particulieren. Dat zou een substantiële inkrimping betekenen van het aantal investeringsleningen op de markt. Ook daarom hebben we niet geopteerd voor deze tweede weg van de bancaire lening, zij het dat we nog altijd een soort reserveparachute achter de hand houden.

De derde techniek is de uitgifte van zogenaamde bonds, obligaties en commercial papers naar institutionele beleggers. Hiervoor blijkt op dit ogenblik voldoende potentieel aanwezig te zijn op de kapitaalmarkt. Het is geweten dat institutionele beleggers vandaag overijverig zoeken naar wat ze noemen safe-harbourinvesteringen. Met andere woorden, veilige overheidsbeleggingen beantwoorden hier op dit ogenblik aan en zijn een welkome belegging in het kader van hun portefeuille.

Recent zijn met veel succes een aantal analoge plaatsingen gedaan in de markt. De Europese Investeringsbank heeft tweemaal een plaatsing gedaan voor 1,75 miljard euro. Maar ook andere deelstaten hebben een plaatsing gedaan. Baden-Württemberg bijvoorbeeld heeft een plaatsing gedaan voor 3,25 miljard euro.

Normaliter zijn ook de institutionele beleggers vrijgesteld van roerende voorheffing. Dit moet dus geen onderdeel uitmaken van de kostprijs. De prijszetting kan dan ook lager. We kunnen ook flexibel structureren in functie van de looptijd en de doelgroep: een deel kortlopende commercial papers en een deel op middellange termijn. Men wil dat realiseren via de EMTN of Euro Medium Term Notes. Daar gaat een beperkte kost mee gepaard. Daarbij gaat men ervan uit dat het noodzakelijk is om een aantal gerichte roadshows te organiseren, bijvoorbeeld in de City in Londen maar eventueel ook in Frankfurt.

Institutionele beleggers hebben ook een korte- tot middellangetermijnhorizon, wat perfect aansluit bij de huidige steile rentecurve. Daardoor ligt de kost van de funding veel lager.

Een laatste voordeel is dat deze manier van werken vrij snel kan gaan: geen publieke plaatsing en dus ook geen voorafgaande toestemming van andere instanties, zoals de federale minister van Financiën.

Een van de nadelen is dat men een zekere liquiditeit moet kunnen garanderen. Wanneer institutionelen cash moeten kunnen vrijmaken, moeten ze hun bonds snel te gelde kunnen maken en doorverkopen. Het is dan ook noodzakelijk dat we deze laten noteren op de Luxemburgse beurs en eventueel op Euronext. Er moeten ook een aantal arrangers worden aangesteld naar analogie met de zogenaamde primary dealers bij de zuivere OLO's. Deze kost is niet overdreven. Hij ligt veel lager wanneer we gebruik willen maken van het volledige retailnet van de banken.

Gelet op de opgesomde voor- en nadelen, leek het me opportuun om te kiezen voor het derde alternatief. Het is

de bedoeling dat we met deze producten op de markt gaan.

We gaan ervan uit dat er een verdeling moet worden gemaakt waarbij een optimale fundingskost zal resulteren in ongeveer 200 miljoen euro via de retail, dus gericht op private equity. Het gaat over coupures van minimum 50.000 euro, en dus niet over de kleine coupons die men bij particulieren gaat plaatsen. We overwegen een plaatsing van ongeveer 500 tot 700 miljoen euro via het systeem van de commercial papers. Het restbedrag zal worden geplaatst via de zogenaamde EMTN's.

Wat de timing betreft, hebben we intussen een voorontwerp van decreet neergelegd betreffende de al dan niet in effecten belichaamde schuld van het Vlaamse Gewest en de Vlaamse Gemeenschap. Dit is een decretale variant op de wet van 2 januari 1991. Parallel met die wetgeving willen we een decreet tot stand brengen.

Op basis daarvan zullen we de marktbevraging verder voeren. Ik heb vanmorgen aan de secretaris-generaal van het departement Financiën en Begroting van de Vlaamse overheid een document gevraagd van de request for proposal. Daar is een heel draaiboek voor opgesteld. De secretaris-generaal heeft me ook laten weten dat die gisterennacht aan alle primary dealers van de Belgische OLO's is bezorgd. Op die manier probeert men dit snel en efficiënt in de markt te plaatsen.

Samengevat, wij zijn volop bezig met de praktische voorbereiding van de plaatsing. De bedoeling is dat we de effectieve funding op de markt half of eind maart rond krijgen. We moeten ook een beursnotering aanvragen voor deze producten. In het licht daarvan zullen we een tweede rating aanvragen. De doorlichting is vorige week gebeurd door Standard & Poor's. Vorig jaar hebben we een spontane rating gekregen van Moody's.

In deze fundingoperatie zal het Vlaamse Gewest zich buiten de kennis aanwezig in mijn administratie laten begeleiden door Petercam.

Tijdens de bespreking van het ontwerp van decreet in de commissie kunnen we daar nog op terugkomen. Wat dat betreft, zal ik proberen ajour te antwoorden.

Tot slot wil ik er nog even op wijzen dat we in het kader van het kassierscontract kredietlijnen hebben lopen bij Dexia en bij KBC, wat onze twee huisbankiers zijn. Indien we dus ergens te kort zouden komen, dan kunnen we een beroep doen op deze kredietlijnen. We doen dat liever niet, want dan halen we bij die banken geld weg dat zij beter kunnen gebruiken voor kredieten aan bedrijven en aan particulieren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.
